Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De legende van Oliviers avontuur

Er was eens, in een klein dorpje aan de rand van een dicht bos, een jongen die Olivier heette. Hij was een lief, nieuwsgierig kind dat niets liever deed dan de bossen rond zijn huis verkennen. Toen Moederdag naderde, wist Oliver dat hij zijn moeder het beste cadeau wilde geven dat hij kon vinden. Dus ging hij op een ochtend vroeg op pad met een mand in de hand, vastbesloten om de mooiste bessen en bloemen te verzamelen die hij kon vinden.
Terwijl hij zich dieper het bos in waagde, werden de bomen dikker en de lucht kouder. Maar Olivier gaf niet op. Hij was vastbesloten om het beste cadeau voor zijn moeder te vinden, wat er ook gebeurde. Plotseling hoorde hij een zwakke, kakelende lach weerkaatsen door de bomen. Eerst dacht hij dat het gewoon de wind was, maar toen hoorde hij het weer, luider deze keer. Nieuwsgierigheid kreeg de overhand en Olivier volgde het geluid totdat hij een klein, bouwvallig huisje tegenkwam.
Zo'n huisje had Olivier nog nooit eerder gezien. De muren waren bedekt met mos en klimplanten en het dak was gemaakt van oud, verroest metaal. Een knoestige oude vrouw met een wrat op haar neus en een scheve grijns op haar gezicht zat op de veranda in een ketel

borrelende groene vloeistof te roeren. Zodra ze Olivier zag, wenkte ze hem dichterbij te komen.
'Hallo, kleine jongen,' zei ze, haar stem schor en laag. "Wat brengt je naar mijn deel van het bos?"
'Ik zoek bessen en bloemen voor mijn moeder,' antwoordde Oliver een beetje ongemakkelijk.

'Nou, nou, nou,' kakelde de heks. 'Ik heb toevallig de mooiste bessen en bloemen van het hele land. Maar ik kan ze je niet zomaar gratis geven. Je moet eerst iets voor me doen.'
"Wat wil je dat ik doe?" vroeg Olivier nerveus.
'Ik wil dat je een tijdje bij me blijft,' zei de heks, haar ogen glinsterden met een gemene glinstering. 'Ik zal je de bessen en bloemen geven die je nodig hebt, en in ruil daarvoor kun je me gezelschap houden. Ik word hier in mijn eentje tenslotte vreselijk eenzaam.'
Olivier aarzelde, maar de gedachte om het perfecte cadeau voor zijn moeder te vinden was te verleidelijk om te weerstaan. Dus stemde hij ermee in om een tijdje bij de heks te blijven.
Dagen werden weken en weken werden maanden. Olivier verloor de tijd uit het oog terwijl hij zijn dagen doorbracht met het verzamelen van brandhout, het

koken van maaltijden en het gezelschap houden van de heks. Maar naarmate de tijd verstreek, begon hij zich steeds meer gevangen te voelen. Hij miste zijn familie en zijn huis, maar de heks had hem betoverd waardoor hij alles van zijn oude leven vergat.
Op een dag, toen Olivier bessen aan het plukken was, stuitte hij op een magisch amulet dat verborgen was in de struiken. Zodra hij het oppakte, voelde hij een schok van energie door zijn lichaam schieten. Plots herinnerde hij zich alles: zijn moeder, zijn huis en de reden waarom hij in de eerste plaats het bos in was gegaan.
'Ik moet hier weg,' zei Olivier tegen zichzelf, vastbesloten de vloek van de heks te verbreken.
Hij bedacht een plan om in het holst van de nacht het huisje uit te glippen, maar de heks was hem een stap voor. Terwijl hij op zijn tenen naar de deur liep, kakelde ze en zwaaide met haar toverstok, waarmee ze een spreuk uitsprak die hem in een kikker veranderde.
Olivier zat vast en kon niet ontsnappen aan de klauwen van de boze heks.
Jaren gingen voorbij en Olivier bleef gevangen als een kikker. De heks was hem allang vergeten, maar hij kon de vloek niet alleen verbreken. Maar op een dag kwam er een goede tovenaar naar het bos, op zoek naar een zeldzaam kruid om zijn zieke vrouw te genezen. Terwijl hij door het bos dwaalde, hoorde hij het zachte gekwaak van een kikker. Nieuwsgierig volgde hij het geluid totdat hij Olivier tegenkwam, gevangen en alleen.
"Hallo, kleine kikker," zei de tovenaar vriendelijk. "Wat brengt je naar het bos?"

Olivier kwaakte, in de hoop dat de tovenaar hem zou begrijpen. Tot zijn verbazing deed de tovenaar dat. Hij had een magisch vermogen om te communiceren met dieren en wezens van het bos.
'Ik begrijp het,' zei de tovenaar nadat hij Oliviers verhaal had gehoord. 'Ik denk dat ik je misschien kan helpen, kleine kikker. Maar eerst moet ik het kruid vinden waarvoor ik hier kwam.'

Samen gingen Olivier en de tovenaar op zoek naar het kruid. Het kostte vele dagen en vele gevaren, maar uiteindelijk vonden ze wat ze zochten. De tovenaar brouwde een drankje met het kruid en met een zwaai van zijn toverstok verbrak hij de vloek die Olivier zo lang vast had gehouden.
Zodra de vloek was opgeheven, voelde Olivier zijn menselijk lichaam naar hem terugkeren. Hij stond op, strekte zijn ledematen en knipperde met zijn ogen in het zonlicht. Even was hij gedesoriënteerd, onzeker over waar hij was of hoeveel tijd er verstreken was. Maar toen herinnerde hij zich alles.
"Mijn moeder!" riep Oliver uit. 'Ik moet terug naar haar!'
De tovenaar knikte begrijpend. 'Natuurlijk, mijn jongen. Ga naar huis, naar je moeder. Ze heeft je heel erg gemist.'

Olivier bedankte de tovenaar en begon aan de lange reis terug naar zijn dorp. Zijn hart ging tekeer toen hij eraan dacht zijn moeder na al die jaren weer te zien. Zou ze er nog zijn? Zou ze zich hem nog herinneren? Terwijl hij door het bos liep, zag hij bekende bezienswaardigheden en oriëntatiepunten die zijn geheugen opriepen. Hij herinnerde zich de dag dat hij eropuit was gegaan om bessen en bloemen voor zijn moeder te zoeken, en hoe hij op het huisje van de heks was gestuit. Hij herinnerde zich de lange jaren die hij opgesloten en alleen had doorgebracht, niet in staat zich iets van zijn oude leven te herinneren.
Eindelijk kwam hij uit het bos en zag zijn dorp in de verte. Hij rende zo hard als hij kon, zijn hart bonsde van verwachting. Toen hij zijn oude huis bereikte, zag hij een bekende figuur op de veranda staan, uitkijkend over de weg.
"Moeder!" huilde Olivier, terwijl de tranen over zijn wangen stroomden.
Zijn moeder draaide zich om en toen ze hem zag, hapte ze naar adem van verbazing. Even kon ze haar ogen niet geloven. Maar toen rende ze de trap af en omhelsde hem stevig, hield hem stevig vast alsof ze hem nooit zou laten gaan.
'Olivier! Mijn lieve zoon! Je bent terug!' riep ze uit terwijl de tranen over haar wangen stroomden.
Olivier omhelsde zijn moeder stevig en voelde een golf van emoties die hij niet kon beschrijven. Het was alsof hij maar een dag weg was geweest, in plaats van vele lange jaren. Hij vertelde zijn moeder alles, over de heks, de vloek en de vriendelijke tovenaar die hem had gered.

Urenlang zaten ze op de veranda, pratend en lachend en huilend. Oliviers moeder vertelde hem alles over de dingen die hij had gemist, de veranderingen in het dorp en de mensen die waren gekomen en gegaan. Maar bovenal vertelde ze hem hoeveel ze hem had gemist en hoe blij ze was hem terug te hebben.
Vanaf die dag heeft Olivier zijn moeder nooit meer als vanzelfsprekend beschouwd. Hij wist hoe kostbaar en vluchtig het leven kon zijn, en hij koesterde elk moment dat hij met haar had. Elke Moederdag plukte hij de mooiste bloemen en bessen die hij kon vinden en gaf ze met een hart vol dankbaarheid en liefde aan zijn moeder. En de herinnering aan de lange jaren die hij in de vloek van de heks had doorgebracht, zou hem eraan herinneren om de tijd die hij met zijn dierbaren had altijd te koesteren en nooit de kracht van liefde en familie te vergeten.
Jaren gingen voorbij en Olivier groeide op tot een vriendelijke en wijze man. Hij werd zelf vader en vertelde het verhaal van zijn avontuur in het bos door aan zijn eigen kinderen. Elke Moederdag gingen ze met het gezin op pad om bloemen en bessen te plukken, en ze vertelden samen verhalen en lachten net zoals Olivier en zijn moeder hadden gedaan.
Wat de boze heks betreft, die is nooit meer in die bossen gezien. Er werd gezegd dat nadat de goede tovenaar haar spreuken had verbroken, ze naar een ver land was gevlucht, om nooit meer iets van zich te laten horen. Maar Olivier vergat nooit de les die hij van haar had geleerd. Hij wist dat er duisternis en kwaad in de

wereld was, maar hij wist ook dat die dingen met liefde en vriendelijkheid overwonnen konden worden.
En zo werd het verhaal van Oliviers avontuur in het bos een legende in zijn dorp. Moeders vertelden het aan hun kinderen en kinderen vertelden het aan hun kinderen. En elke Moederdag kwamen de mensen van het dorp samen om de liefde en opoffering van moeders overal te vieren, en om de herinnering aan Oliviers reis naar het hart van het bos te eren.